

hver arbejdsduelig borger har mulighed for arbejde på vilkår, der betrygger hans tilværelse.»

Så er der stk. 2. Det siger noget om det, vi behandler i dag. Det siger: »Den, der ikke selv kan ernære sig eller sine, og hvis forsørgelse ikke påhviler nogen anden, er berettiget til hjælp af det offentlige, dog mod at underkaste sig de forpligtelser, som loven herom påbyder.«

Det er stort set den politik, som vi har praktiseret, siden vi fik regeringsmagten i 1993, hvor vi lavede en ny dagpengereform fra 1. januar 1994. Den handlede i høj grad om ret og pligt, hvor der ikke kun var nogle pligter til de ledige, men også nogle rettigheder knyttet dertil.

Resultaterne er heller ikke udeblevet. I den periode, der er gået siden, har vi været i stand til at få flyttet over 100.000 fra passiv forsørgelse over i aktiv beskæftigelse.

Men vi står nu i en situation, hvor der er behov for nyorientering og nytænkning. Dengang stod vi over for store massearbejdslededsproblemer. I dag er problemet heldigvis mindre. Selv om vi ikke har tænkt os at hvile på laurbærene – det kan man først gøre, når den sidste ledige er kommet i arbejde – så er der alligevel behov for, at vi tænker i en ny retning.

Vi ønsker, at vi kommer til at tale mere om kompetence, og det er meget vigtigt, for man må sige, at hvis folk er ledige, har mistet deres job eventuelt for en kortere eller længere periode, ja, så er det jo vigtigt, at de som minimum får fastholdt deres kompetencer.

Men det, der jo ofte sker i vores verden, som er meget foranderlig, er, at der er behov for, at der sker en opkvalificering af de ledige. Og det er jo her i den periode, at vi diskuterer, hvad der skal ske med de ledige. Det er meget vigtigt for os, at de bliver klædt på til at kunne klare også morgendagens opgaver.

Der er også behov for, at vi kigger på det meget komplicerede regelsæt, der findes i hele den her lovgivning. For os er der ikke noget, der er helligt, og vi vil gerne være med til også at diskutere og lade indgå i de videre drøftelser, om den meget skarpe opdeling, vi har i forhold til dagpengeperioden og aktivperioden, kan være hensigtsmæssig.

Det er også det, der gør, at vi kan kigge på, om den måde, vi honorerer de aktører, der er på området, er hensigtsmæssig. Netop i dag bliver folk på AMU-centre og andre aktører, der er på området, honoreret efter, hvor lang tid de er i stand til at holde folk i systemet. Det var langt

bedre, hvis vi kiggede på, hvor hurtigt de kunne få dem i ordinær beskæftigelse.

Der er også meget behov for, at vi får kigget på de aktører, vi har på området. Det skal være meget mere kontant og målrettet. Vi oplever, at folk, som sidder på et kursus, ikke ved, hvorfor de er sendt af sted på det kursus, og det er selvfølgelig uhensigtsmæssigt. Så der skal være et meget bedre samspil med de aktører, der er på arbejdsmarkedet.

En anden af de hellige køer, der har været i de sidste par år, er 75-pct.-grænsen. Og der er vi meget indstillet på at forhandle også dette spørgsmål. Vi synes, at der er meget mere behov for at tale om kvalitet frem for kvantitet.

Men jeg vil afslutningsvis godt sige, at der også er nogle krav, vi vil stille fra Socialdemokratiets side, og det er ikke mindst, at når det drejer sig om dagpengenes størrelse, så er de ikke til diskussion i forbindelse med efterårets forhandlinger. Ej heller dagpengeperiodens længde, som nu samlet er på 4 år, er til debat efter min opfattelse.

Vi synes heller ikke, at der er behov for stramninger i rådighedsretten over for de ledige.

Med disse udmeldinger lægger vi op til den debat, som vi meget gerne ser, og indbyder alle, der vil være med i det, til en konstruktiv drøftelse om en ny aktiveringspolitik til gavn for de ledige og hele det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, at den socialdemokratiske ordfører kom ind på mange udmærkede tanker i overskriftsformer, men det er meget rart ligesom at komme lidt tættere på.

Så når man nu snakker om kompetenceløft, er det så Socialdemokratiets opfattelse, at vi kan komme derhen, at vi i de former for kurser og kompetenceløft, der har været gældende hidtil, som har haft mere sådan, som ministeren skriver, hyldevarekarakter, kan udvide begrebet uddannelse til, at man også kan få nogle mere reelle kurser, kompetencegivende kurser, som kan være med til at give et decideret kompetenceløft, et reelt kompetenceløft? Det er det ene.

Det andet er spørgsmålet om aktørerne, og at man skal måle dem på anden vis. Er det ikke Socialdemokratiets opfattelse, at man kan komme meget langt, hvis man giver den enkelte arbejdsløse en rettighed? I dag er det faktisk sådan, at hvis ikke man tager imod det tilbud – det, som